

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan, izvzemši posestnike in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakke velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne pet- do šest-krat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se vose frankirajo. — Rekopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opravištev, na katero naj se blagovoljivo pošiljajo naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Carigrad 8. febr. Po dogovoru premirja so Turki denes izpraznili Vidin, Ruščuk, Silistrijo, Belgradčik, utrjeno črto pred Carigradom, in Erzerum. Rusi so zasedli Čataldžo. Železnični promet se je zopet odprl. Ladjeplavje po Dunavu in mej Carigradom ter Odeso se bode začelo zopet. — Nij res, da bi bili Rusi zasedli Boullair.

Minister vnanjih zadev Server paša je svojo ostavko (demisijo) dal, ker mu nij jasno, kako notranjo in vnanjo politiko ima prvi minister.

London 11. februarja. Britanska flota 10. februarja nij še v Dardanele prišla.

Peterburg 11. februarja. Ruska agentura pravi, da, če je potreba, da je angleška flota navzoča v Carigradu zaradi brambe kristijanov, nij nič menj treba, da tudi ruska vojska zasede Carigrad.

Peterburg 10. febr. „Praviteljski Vestnik“ poroča, da se bodo nadaljna mirovna obravnavanja v Adrijanpolji vršila, ne v Odesi ali Sebastopolji, kakor je bilo prej nameravano.

Rim 11. febr. Poročila o kraji, kje bode konklave, še zmirom nijso enoglasna.

Rim 10. febr. „Popolo Romano“ poroča: Sklenilo se je z vsemi glasi proti 11, da bode konklave v Rimu.

Vojska.

Iz carigradskega in peterburgskega današnjega telegrama je razvidno, da je cela in prava istina, ka se bodo in so se uže Rusi naravnost s Turki pogodili, ne zmenec se za

Angleže in druge, ki bi se radi vmešavali in Rusijo pripravili ob vse vspehe velike vojne. Turčija se je uže popolnem udala Rusiji. Angleži so po vsem na suhem ostali in zijajo, ne vedoči, kaj bi in kakó bi. Ker so Turki celo Čataldžo, zadnjo brambo Carigrada, izročili Rusom — morejo ti iti kadar hočejo sultana obiskat, in je zdaj gotovo, da bodo to tudi storili, če uže nijso ko to pišemo. Telegram ruske agenture vsaj to navešča. Uže pred tremi dnevi so bili Rusi samo en dan hoda od Carigrada proč.

Grška vojska je res, kakor vsi viri poročajo, iz strahu pred turško floto, ustavila svoj komaj začeti marš v Tesalijo in se zdaj zanaša na evropsko konferenco. Sicer pa grška vlada pravi, da se na dalje oborožuje.

Kakor so ruski listi zračunili, priplenili so v tej vojski Rusi nad 1200 turških kano- nov in 160.000 turških vojakov mej temi 30 paš ujeli. Bolniki in ranjenci, katere so našli v Karsu, Sofiji, itd. se tu ne štejejo.

Srbi so v 53dnevnem bojevanji proti Turkom, po oficijalnih poročilih, izgubili 5000 mož mrtvih, ranjenih in pogreševanih. Pridobili so pa, razen več mest v Starej Srbiji, 238 kano- nov, 10.000 pušk, 37 zastav in streliva, konj itd., — v vrednosti enega milijona ducatov. Premirje jim je prezgodaj prišlo.

Iz državnega zbora.

Z Dunaja 10. febr. [Izv. dop.]

Paša Giskra, bej Kuranda, in kar je še mohamedancev v naši zbornici, — število se je na celih 28 skrcilo — so za potrebno spoznali, po magjarskem receptu tudi v našem državnem zboru vlado interpelovati, kaj misli zdaj storiti, ko so znane pogodbe rusko-turškega miru.

Interpelacija pa je sama na sebi prav

pohlevna brez vsacega uvoda. Časi so se hudi spremenili, in celò Giskra-Kuranda spoznavajo da bi zdaj jako nevarno bilo s sabljo rožljati, ko bi končno Turki sami v zvezi z Rusi se obrnili proti zakasnelim prisiljenim pomagačem.

Ironija osode je, da baš Magjar Andrassy je moral hoté nehoté pripomagati do velikanskih uspehov Rusov, katere najhuje črté in se jih najbolj bojé Magjari. Ko bi kak Nemagjar, Nemec ali Slovan, slučajno bil v tem času minister vnanjih zadev, kaj bi mu Magjari in turkošli rekli! in Bog si vedi, ali bi ne bilo naposled premagalo vpitje teh ljudij in Avstrijo vpletlo v vojsko. Dobro tedaj za Slovane, da je v tem času Magjar stal na čelu, kateremu gotovo nikdo ne more oponašati, da goji ruske in slovanske simpatije.

V očigled imenitnim dogodajem na jugu se je svet malo zmenil za odstop in zopetni nastop Auerspergovega ministerstva. Da bi se nagodba z Ogersko do odločnega obroka, tedaj v šestih tednih dognala, nij več mogoče. Najbrže se bode sklenil kak provizorij na dve leti na podlogi stare nagodbe.

Ruske novine o položji.

„Novoje Vremja“ pravi: Brez dvombe si bodo mnogo prizadejali, da bi naše terjatve porezali in porto rešili. Ali Rusija bode prej pripravljena pri odškodnini v denarji kaj odnehati, nego da bi svojej ulogi slovanskemu svetu nasproti nezvesta postala. Najozja moralčna solidarnost Rusije z družim slovanskim svetom, ta trdna vez vseh slovanskih narodov, je za nas največje in najimenitnejše poročstvo trdnega in trajnega miru. Le zaradi prostega razvoja slovanskega sveta je Rusija zdaj vojno vojevala, le zaradi slovanskega sveta so naše vojske Bulgarijo očistile muzelmanskih dru-

Listek.

Črtice o knjigotržtvu pri starih Grkih.

Zgodovinsko resnično je, da se v starej dobi mej Grki nij razločevalo mej knjigotržci in prepisovalci knjig. Može, ki so se pečali s prepisovanjem posameznih knjig, bili so ob enem knjigotržci, in še le kasneje so zadnji prve najemali. V prvo se nam kaže samostojno knjigotržtvo v Atenah v petem stoletji. Boljše urejeno je pa bilo za časa Aleksandra Velicega. Do tistihmal so se morali prijatelji slovstvenih plodov večinom zadovoljiti s predstavami in prepisi, ki so jih sami oskrbovali, ali pa, ki so jim jih napravili njih robi ali sužnji. Sužnje so sploh Atenci dobro upotrebovali razumeli. Prepustili so jim dovolj prostega časa za izredna dela in jim

tudi pripustili realnega dobička. Sužnji, ki so posedali moč kake umetnosti ali znanosti, delali so mnogokratno na lastno korist in so oddavali gospodarjem določen oddelek prislužka. Stanje enako vpotrebovanih robov nij bilo preslabo, v kar nam tudi govorita Ksenophon in Demostenes.

Knjigotržtvo pa se je prav počasno, a tudi temeljito razvilo. Mnogo je v to vplival Aleksander sam, ki ga je navduševal duh Aristotelovi. On se nij zadovoljil s pesnimi Homerovimi. Knjige, kojih nij lahko dobiti mogel domá, pošiljal mu je prijatelj Harpalus. Ovi mu priskrbi marsikatero tragedije Evripida in Sophokla, ditrambe Telestove in Philoksenove in historične spise Philista. Glavni kraj knjigotržtva so bile tedaj Atene, kjer je Harpalus vsa zaželena dela dobil.

Nasledniki Aleksandrovi so ravno tako, kakor on sam, mnogo storili v boljši in hitrejši

razvitek knjigotržtva. V posameznih mestih so ustanovili knjižnice, na pr. Ptolomejci v Aleksandriji, Atalidi v Pergamu itd. Ob enem so bili prav prijazni in ugodni grškej literaturi v občem in so na ovi način tudi razvoj knjigotržtva pospeševali. Na dvorih velikodušnih knezov se je udomačila učenost, sploh se je tu in tam skušalo nakopičiti posamezna takrat znana, glavnejša dela boljših pisateljev. Kralj sirakuski, Hiero, je celo na galéri, ki jo je sezidal Arhimed, dal sestaviti večjo zbirko imenitnejših knjig.

Na dalje se je pospeševalo knjigotržtvo v Atenah po Rimljanih, ki so bili prijatelji grške slovesnosti. Lucullus je iz Azije mnogo knjig donesl v Rim ter tudi druge nakupil v Atenah. Pri nakupu je pazil na lepo in čedno pisavo. Dvorana, v katerej je shranjeval Lucullus knjige svoje, je kratkom postala zbirališče za vse učene možake ove dobe in dohod

halij; to, kar na ozemlju pridobomo, je za Ruse še le v drugej vrsti važno.

„Golos“ piše: Celi ruski narod goji upanje, da bodo naša trpljenja in naši trudi, potoki prelite krvi vodili k častnemu miru. Cela Rusija je prepričana, da se zdaj ne bodo uresničile sploh znane besede: „pero diplomatsko pokvari, kar je meč vojakov priboroval.“ Če se posluša javno mnenje, opazuje se istina, ki je premisleka vredna: sklenenje premirja nij veselja vzbudilo. . . . A nam se zdi nemogoče, da bi Rusija hotela igrati pokornega slugo Evrope. Nikdar se Rusija ne bode ponižala, da bi evropskemu kramarju pustila besedo, da jej je narekoval mirovne uvete. Rusija neče niti pike od svojih terjatev popustiti. Vera v brezkončno ljubezen ruskih sinov do česti in dostojanstva svoje domovine bode našo diplomacijo varovala pred vsacim žuganjem in ustrahovanjem. Glede na potoke prelite krvi, ne bode si nobeden rusk diplomat upal kak gnjil mir narediti.

Volitve na slovenskem Štajerskem in Koroškem v deželni zbor.

—c. V Mariboru 1. febr. [Izv. dop.]

Slovenci smo dosti nesrečni ljudje. Srednjeveška in poznejša politika nas je znala ločiti od drugih Jugoslovancev in tako nas postaviti v izolirano stališče mej dva velika naroda. Ta politika porabljala nas je le v sredstvo za svoje namene. Bili smo dozdej dobri vojaki, ali le to. Kar je čez vojaški eksercicij, tega nam nijso dovolili. Bili smo Slovenci nekake vojaške granice. Kreпки vojaki z betom, a manj kreпки z „uma svitlimi meči“. Kultura našega naroda na tem izoliranem stališču nij bila mogoča, vsaj ne kaka količkaj znamenita.

Ali vendar smemo Slovenci reči, da nijsmo zadnji v tem oziru na slovanskem Jugu. Tičala nam je zmirom pest potujčevanja na goltancu in v konkurenci s priseljenim Nemcem in Italijanom učili smo se nekaj, kolikor se namreč da po potu doseči, ki je pri nas kot jedino pravi sankcioniran, po potu namreč, da si človek preje nemški ali italijanski jezik osvoji in se potem še le omika; učili smo se vsaj toliko, da nemško in laško konkurenco vsaj nekaj odbijati znamo. To nas Slovence dela v pravem pomenu izbrano prednjo stražo Jugoslovanstva proti Nemštvu in

Italijanstvu, in to nam mora zmirom pred očmi biti.

Kaj pomenimo mi Slovenci v času, ko se narodi po svojej narodnosti v velike skupine družijo, sami za-se! Le 1½ milijona nas je. Samim nam nij mogoča velika kultura, in to je smoter vsacega naroda, sami nemamo dosti močij, da se zoperstavljamo tudi tiho, brez vse „sisteme“ in brez agitatorične moči delujočej germanizaciji, ki nas po naravnem zakonu: „močnejša žival pokončuje manj močno“, davi in je; sami nemamo pričakovati nobene veljave ni malo človeka vrednega življenja; tudi najpravičnejši čas nam bode sapa zapiral.

Neki politikarji mislijo to, in zbog tega nemajo usmiljenja z našo narodnostjo. Tem prej, tem bolje, je njihovo vodilo, in zaradi tega toliki pritisek na nas. Oni ne računijo, in zbog svojega nemškega egocizma nečejo v poštev jemati, da smo mi Slovenci en del Jugoslovanstva, katero ne bode, akoravno si neki Nemci domišljujejo, „dota njih Nemštva po smrti izumirajočega Jugoslovanstva“. Da smo pa en del Jugoslovanstva, moramo jim mi Slovenci pri vsakej priliki povedati; morebiti se jih kaj prime.

Najtežavniše delo na slovenskem Jugu imamo mi. Nam se je bojevatiz omikanima dvema narodoma, ki nas od vseh strani obdajata ter nemilo v naša svetišča rivata. Nam je trd boj kulture, manjše z večjo, z veliko; mi smo oni Izraelci, ki so stolp zidali, držeči v jednej roci meč, v drugej kéljo. Prednja straža vsake vojske broji navadno dobre vojake. Ali smo mi to?

Naša mala še zgodovina samosvestnega nastopanja nam pravi, da nijsmo zastopnj na svojem mestu. Nij ga morebiti, razven Ircev, Črnogorcev in Srbov, naroda na svetu, ki bi toliko lepega navdušenja, toliko žrtvovalnega boja za obstanek svoje narodnosti javljali, kakor mi Slovenci. S ponosom smemo reči, da smo elitna garda Jugoslovanstva po jednej, tako kakor so Črnogorci po drugej strani.

Štajerska, kot oni del naših dežela, ki je v najožjej dotiki z Nemštvom in tržaški ter goriški oddelki so do zdaj javili, da njih močje z vedno nabito puško na straži stoje; tudi v Koroški naši močje ne spé, in še bo bodoči slovenski zgodovinar, z dobo od leta 1848 začéši popisavanje, zapisal marsikatero jasno stran o narodnem delu tu na periferiji Slovanstva. —

Ali bode bodočnost za preteklostjo zastala, ali bode sedanjost kazala, da je naše domoljubno čuvanje zamrlo? Na Goriškem v tržaški okolici močje še ne mislijo puške strani vreči, po slovenskem Štajerju pa menda tudi ne. —

Mi Slovenci smo uvideli, da „vorpošti“ ne sme biti nobene nesloge. Nam je mogočen nasprotnik: na menzuro imamo stopiti s silnim aparatom, ki šale ne razume; bodimo mej sabo složni in močje, ki, akoravno glede družih vprašanj različnih mislij, si v vrstah borečih se za kako višjo zajedno idejo pošteno v roke sežejo.

Prihodnji boj pri volitvah v deželni zbor ina pokazati, ali smo kaj bojevnikov iz svojih rajd izgubili, pokazalo se bo, da li je naše ljudstvo v poslednjem času popačilo, ali okrepilo se v volilnih okrajih na Štajerskem, in Koroškem; videti bomo, da li naše ljudstvo še ima ponos, da je zastopajo svobodni močje ali ne; — pokazati imamo svetu, da naš kmet svoj narodni stališ kot prednja straža Jugoslovanstva bolje razume, nego po večjem tržan in meščan, ki živ v nemška nebesa teží. — Zaradi tega bodimo složni in oprezní! Povejmo Nemštvu, da svoje mesto pošteno zavzamljemo.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 11. februarja.

Deželni zbori bodo, kakor oficijozí pišejo, sešli se mej veliko nočjo in binkošti od 21. aprila do 9. maja. Zarad tega morajo volitve do 15. aprila dovršene biti.

V **ogerskem** zboru je Czernatonyi interpeliral vlado, kaj misli storiti v orientalnem vprašanji, če Rusi zasedejo Carigrad. Razumeje se, da bi Magyar rad šel, ali poslal v boj avstrijsko vojsko. —

Vnanje države.

Angleži so svojej vladi dovolili 6 milijonov funtov sterlingov za vojne priprave. Ali angleška vlada nič ne ve, pri čem je. Northcote je dejal v parlamentu, da ničesa ne ve, ali je vest resnična ali ne, da so se Turki z Rusi zvezali; tudi ničesa ne ve, ali Rusija na baltiškej obali zbira res vojsko ali ne. Telegrafna zveza s Carigradom gre do Angležev le skozi Egipt. Angleška flota nij šla v Carigrad, da bi Turčijo branila, temuž le življenje in imenje angleških podložnikov. — Edini Gladstone s svojo stranko ve kaj hoče. On je naglašal, da narodnosti v Turčiji hote imeti in imajo pravico za sebe živeti, a ne za interese Anglije, Avstrije ali čegave druge.

Glede volitve novega **papeža** se poroča: Zastopniki velevlastij so kardinalu Simeoniju izrekli upanje, da bode volitev no-

njen je bil svoboden vsacemu strokovnjaku, ki se je zanimal za vednost. Tudi Sula, ki nij bil nikakor ne posebno učen, bil je z grško literaturo dobro seznanjen in je marsikako dragoceno knjigo iz Aten v Rim donesel.

Čeravno je knjigotrštvo prav lepo razcveto, vendar nemamo iz iste dobe nobenega pisatelja in nobenega napisa, iz kojega bi posneti mogli ime kacega posebno imenitnega knjigotržca. Še le ob času propada ovega obrta pozvemo za dve znamenitejši firmi: „Callinus“ in „Attikus“. V dobi Lucijana se je prvi odlikoval po lepej in krasnej pisavi, in drugi po vestnej skrbljivosti v sestavi prepisov. O drugih knjigotržcih v Atenah govori Lucijan s posebno zaničljivostjo. On piše mej drugim: „Oni imajo še precej veliko knjig in jih tudi mnogo prodado — a oglej si ove knjigotržce in starinarje in videl bodeš, da so slabejši glede znanstvene omike, nego ti; da

so v govoru neizbirčni in robati; da so to ljudje, ki se nijso nikdar učili lepote in dobrote razločevati od slabote in ničvrednosti.“ Tudi poštenost ovih tržcev z znanstvenim blagom bila je dvomljiva. Kupci, ki so vrednost kake knjige le cenili po vnanji obliki, če je bilo delce bolj ali menj razdrapano in raztrgano, ter od miši in drugih prijateljev varčnosti knjig objedeno, so se včasih do dobrega ovarali.

Časom propada knjigotrštva so tržci na razno goljufno umetnost duhtali in prežili. Nove, še le prepisane knjige so za nekaj časa vložili v žito, da so zadobile barvo starejih prepisov. Tega sicer dandenes ne zapazimo, pač pa bi marsikomu naše dobe veljale besede Lucijanove, ki močnim bičem udriha po možeh onega časa, ki si hočejo po krasnej in bogatej zbirki dragocenih knjig nimbus pridjati, ko da bili silno učeni; a oni ne zbira-

ovega zaklada v svojo lastno izomiko in svoj poduk in tudi ne v poduk in rabo drugih, (kar bi bilo jedino še pravilno; če imaš denar, kupi knjigo, podpiraj slovstvo in če je ne bereš sam, podari jo drugim, ki radostnega srca po knjigi sežejo in jo vplivno in temeljito prebirajo), temveč so jim nako-pičene knjige v bivališče moljev, v igračo za miši in v preglavico strežajev.“ Tako Lucijan o svojej dobi!

V boljšo dobo grškega knjigotrštva spada baje tudi izdaja tako zvane „Ilias in nuce“, to je prepis Ilijade, ki je bil v tako majhnej obliki dovršen, da se je mogel hraniti v orehovej lupini. Rimljani so se tej izrednej prikazni zelo čudili. O njej nam pripoveduje Plinij in imenuje kot poroka Cicerona. Razvideti nam je iz te gotovo silno male izdaje velicega in obširnega dela Ilijade, kako daleč so prepisovalci klasičnih del v svojej umetno-

vega papeža vršila se v Rimu in ne kje drugje (angleški kardinal Manning baže agitira za otok Malta), ker je italijanska vlada zagotovila popolno svobodo volitve varovati. Simeoni je dejal, da to je tudi namera svetega kolegija. Nemški poslanik je dobil ukaz, nič vmešavati se, nič vplivati na volitev papežev. — Konkclave se bode baže 17. t. m. začelo. Dne 8. februarja se je oporoka Pija IX. odprla, ki je prav kratka in le cerkvenim namenom posvečena. — Kardinali iz provincij uže dohajajo v Rim. — Kateri kardinal bode izbran za novega papeža? Tega ne ve nihče; imenujejo se pa trije kandidatje. Vodstvo cerkve imajo mej tem časom, dokler novega papeža nij, trije kardinali: Bilio, Pecci in Dipietro. Volitev bo vodil kardinal-komornik Pecci. Zbrane kardinale zazidajo v sobice in jim celo po škripcih spuščajo jed tako, da so popolnem od vnajnega sveta odločeni, dokler novega papeža ne izvolijo. Kdor hoče papež biti, mora imeti dve tretjini glasov, torej tako dolgo volijo in so tako dolgo zaprti, da dve tretjini dosežejo. Če se večina ne doseže, požgo se volilni listi in dim kaže ljudstvu rimskemu, da ta dan nij nihče izvoljen bil.

Dopisi.

Iz Dunaja 7. febr. [Izv. dop.] Daničičeva tridesetletnica.) Srbsko akademsko društvo „Zora“ priredilo je sode-lovanjem pevskega zbora društva „Slovenije“ prigodom petnajstletnega društvenega obstanka na večer sv. Save veliko in sijajno slavnost slavnemu srbskemu jezikoslovcu dr. Gjuro Daničiču, ki baš letos končuje trideseto leto svojega neumornega slovanstvu velepoljeznega delovanja. O zaslugah srbskega učenjaka, kakor jih ima Daničič za srbsko slovstvo, omenili ste uže v „Slovenskem Narodu.“ Hočem vam torej v malih potezih opisati slavnost, ki je radi sijajnosti sigurno vredna velicega moža, temeljitega učenjaka.

Vršila se je slavnost v prekrasnej dvorani glasbenega društva (Musikvereinssäle) Odlične gospode došlo je veliko število. Izmej slavjanskih poslancev bili so navzočni gg. Vil. Pfeifer, Nabergoj, Monti, urednik „Zvona“ gosp. Jože Stritar došel je z advokatom dr. Pogačnikom. Izmej Čehov došlo je mnogo gospode, mej drugimi dr. Lench, dr. Drozda, Bouhal in dr. Dalje mi je omeniti odlične srbske in hrvatske gospode, kakor so: g. Žukić, srbske vlade agent v Beču, general Gjorgjević, polkovnik Radomirović, zastopnik srbske matice dr. Kostić, dr. Modos, predsednik dunajske „Slovan-

ske Besede“, vitez Stefanović-Vilovski s svoj rodovino, baron Jelačić de Zlatar itd.

Izmej slavjanskih društev bilo je mnogo-brojno zastopano slovansko pevsko društvo. tudi dunajskega „Sokola“, društva „Tyla.“ „Komenskega“, „Slavoja“ bili so zastopniki navzočni. Najštevilnejši pak so došli udje slovanskega društva „Slovenije“ (tudi več slovanskih rezervnih častnikov), hrvatskega „Ve-lebita“ in društva hrvatskih tehnikov, češkega „Akademičnega Spolka“, dalje tudi zastopniki ruskih društev: „Osnove“ in „Siča“.

Program slavnosti bil je dovolj raznovrsten. Predsednik društva „Zora“ gospod Stefanović vitez Vilovski (urednik beletristič-kega lista „Zora“) pozdravil je v lepem, navduševalnem govoru došle goste. Slovenski pevci zapeli so najprvo pesen svetemu Savi, ki je bila dobro peta in od občinstva s prizna-vanjem sprejeta. „Dr. Gjuro Daničič in nje-gov rad“ govoril je g. Milivoje Lukačević. V nad pol ure trajajočem govoru razsnoval je ta govornik na obširno zasluge, ki jih ima Da-ničič za srbski in za jugoslovanski narod. Da-vorin Jenkova pesen „Molitva“ pela se je od pevcev jako dobro, po zelo obilnem plosku morala se je ponavljati. Hajdrihov četve-rospev „Pri oknu sva molčle slonela“, ki so ga peli gg. Lenarčič, Orožen, Štajar in Klein, žel je največ burnega priznavanja od občinstva. Posebno so hvalili prvega tenorista radi nje-govega jasno donečega glasu. Le v nekaterih pasajah poznalo se je pevcu, da je bolj na-torni nego umetno izvežbani pevec, in želeli bi bilo, da si imenovani gospod še to malen-kost popravi in postal bode potem istinito te-norist, ki bode marsikojemu pevskemu društvu dika. Občo pozornost je zbudil g. Jo-van Stajčić s svoj deklamacijsko balade „Gu-slarjeva smrt“ od Z. Jovan Jovanovića. Orjaški njegov glas in dobro pointiranje, iz-vrstno kretanje napravilo je na občinstvo ve-lik vtis; burna pohvala deklamatoriu bila je dokaz, ka je svoji zadači zadostil in občinstvo zadovoljil.

Srbske narodne pesni (Horejšekove) pel je zbor jako dobro; pri solistu pak smo nava-jeni večje sigurnosti, katera hiba seveda takrat ensembela nij preveč kazila, ker se je štela bolj na račun slabega stališča pevcev i temu, da pevci nijso navajeni peti brez — odra. Osmospev Horejšekovega „Tijo noči“ izvel se je mojstersko. Moral se je tudi ponavljati i

sti dospeli in kako da je vgonobila se tudi igrača pri ovem poslu. Na ta način se je pa tudi pripetilo, da je natančnost, vestnost in temeljitost v prepisih izginila; površnost nastopi in mnogo napak, izpuščenih vrstic, pre-drugačenih besed itd. se v prepisih ugnezdi. Popačil se je na ta način marsikak klasik prav robato, in še dan denes imajo učenjaki mnogo posla popravljati in čediti cenjene umotvore starih Grkov.

Vse enake knjige so bile v knjigotržtvu prav drage in le bogatejši si jih je zamogel omisliti. Večkrat se je tudi zgodilo, da je reven, a vedoželjen mož, ki si je hotel kupiti kako knjigo, solznim okom moral videti, kako da mu je za višjo ponudbo in ceno željeno knjigo kak bogatinec prevzel.

Tega sicer dandenes pri nas nij! Tudi mi Slovenci imamo dovolj knjig; mnogo se jih na leto priobči, mogo obelodani, in ve-činom jim nij visoka cena. Mnogo ovih knjig ima tu ali tam posamezen knjigotržec v pro-

dajalnici — a kje se to ali ono dobi — Bog si ga vedi! Nobena stvar nij pri nas tako slabo urejena, kakor ravno knjigotržtvo. Od Poncija do Pilata moraš iti, preden pozveš, kje se ena ali druga knjiga dobi; nikjer no-benega zapisnika, nobenega knjigotržnega ozna-čila. Če nijsi tako srečen, biti v središču Kranjske, moraš knjigo, ki velja bornih 30 novč., plačati po posredovanju druge in tretje tuje knjigotržnice s 45—50 kr.

Tri tiskarne imamo, ki se manj ali bolj imenujejo na Slovenskem kot narodne; dve društvu za izdajo knjig so nam podani in nihče se resno ne poprime, da bi se vsaj nek majhen red v naše knjigotržtvo pripravil. Naj bi posamezniki, kojim je naloga večjega raz-vitka slovanskega knjigotržtva pri srcu, naj bi naši društvi, naše tiskarne itd. skrbeli, da dojdemo v tej zadevi do boljšega stališča, kot ga zasedamo do sedaj. Da bi bilo temu boljše, želi presrčno —m—.

slovanskega zbora najboljši pevci: Lenarčič i Sežun, Orožen i Krušič, Kosevel i Štajar, Si-mončič i Klein, smejo z burno pohvalo, ki jim je donela, zelo zadovoljni biti. Jovan Sime-onović Čokić govoril je o „Zori“ i petnaist-letnem njenem delovanju zelo zanimivo. Pet-najstletna doba dijaškega akademičnega društva, posebno slovanskega, mora govorniku le preveč gradiva ponuditi; o svečanostnih pri-likah pak naj bi se govorniki varovali biti pre-obširni; najboljši govornik občinstvo iz vseh narodnostij mešano lahko dolgočasi. — Na-slednje dve pesni A. Nedveda: „Moja rožica“ i dr. Pačujevu jugoslovansko „Kolo“ peli ste se jako dobro; po burnem dolgotrajajočem plosku, po neizmerno živahnih slava-i ži-vioklicih morali ste se pesni ponavljati i po-slednja bi se bila morala še v tretjič peti, da bi pevci bili ozir jemali na zelo navdušeno občinstvo. Gospod Kosovel, pevovodja, moral se je zbog burnega aplavza pokloniti iti; to mu naj bode plačilo za njegov veliki trud i pri-zadevanje. O tej priliki omenim le to, da bi g. K. privadil se mojsterskega taktiranja, ker pred dunajskim slovanskim občinstvom ali v kakovej slovanski čitalnici pevce voditi, je ve-lik razložek. Torej je še treba od dobrih pe-vovodij učiti se. —

Po oficijalnem razporedu pričela se je jako živahna zabava. Pevci so seveda i tu igrali prvo vlogo z navduševalnim svojim pe-tjem. Navzočni policijski komisar pre-povedal je v zabavnem delu več pe-snij, mej drugimi srbsko „Onamo“, slovansko „Naprej“. Policija bila je tudi prepovedala vsako okinčavanje dvorane; ni slovanske podobe, ni slovanskega prapora nij smelo biti v dvorani, le črno rumene zastave nijso bile prepovedane, a radi tega tudi nij-smo videli nikjer črno-žoltavih. Navdušeni go-vori v vseh slovanskih jezicah poveljevali so prazničnost večera. Najprvo je govoril pred-sednik slovanskega pevskega društva dr. J. Lench v češkem jeziku, na kojega krasen govor zapeli so slovanski pevci „Zdravico“. Predsednik „Slovenije“ gospod Fr. Štajar go-voril je o lepej vzajemnosti mej Srbi in Slo-venci. Kakor so Srbi z obilnim svojim števi-lom pri Kopitarjevi in Preširnovi slavnosti po-kazali veliko navdušenost za slovanske veli-kane, ki so seveda tudi dika jugo- in vsega slovanstva, baš tako bilo je Slovencem na Dunaji na tem ležeče, pokazati svojo navdu-šenost za srbskega učenjaka Gjuro Dani-čiča in vzajemnost mej Srbi in Slovenci našla je ravno pri Daničičevej slavnosti svoje kre-pilo, ki naj bi vedlo do najtesnejše zveze Sr-bov in Slovencev in družih jugoslovanskih na-rodov. Gromoviti živio- in slava-klici doneli so temu govoru. Govorili so dalje predsednik češkega „Akademičnega Spolka“ g. Pražak, dalje predsednika ruskih društev „Osnove“ in „Siča“, zastopnik dunajskega slovanskega „So-kola“ in predsednik hrvatskega društva „Ve-lebita“ g. Pliverić, ki je z mojsterskim svojim govorom vzbudil največjo navdušenost mej obi-lim še navzočnim občinstvom. Da bi bili vsi Hrvati nazorov Pliverićevih, sloga bi bila naj-krasnejša mej Srbstvom in Hrvatstvom. Gjuro Daničič pokazal nam je pot, kako se imajo bližati Srbi Hrvatom in naopako — Gjuro Daničič bodi nam porok, da pride do zazele-nega prijateljstva mej Hrvati in Srbi in kmalu naj pride trenotek, ko bodedo Hrvati in Srbi delovali v lepej slogi, da bode jedenkrat ve-lika jugoslovanska bodočnost. V tacih in

jednaci stavi govori je ta Hrvat, in da je govoril iz srca ne le vsem Srbom in Hrvatom, ampak tudi drugim Slovanom, pokazal je gromoviti rokoplosk, dolgo trajajoče navdušeno priznavanje v vseh slovanskih jezicah. Srbi vstali so pri koncu govora, podali se k mizi Hrvatov in živio-, slava-, viborné-, harašo- itd. klicev, navdušenega popevanja zdravice Hrvatom na čast niti konca nij hotelo biti. — Bože daj, da se želje, izražene v govoru navdušenega Hrvata, tudi izpolnijo!

V govoru, ki ga je slednjič govoril g. Stefanović vitez Vilovski, predsednik društva „Zore“, zahvaljeval se je za bratsko sodelovanje pevcev društva „Slovenije“, ki so z izbornim svojim petjem mnogo pripomogli, da se je slavnost tako sijajno izvršila. — Mnogo hvale želi so zopet vrli naši slovenski pevci in kritika o njih petji morala je biti jako ugodna.

In tako se krepí in jači duh slovanske vzajemnosti mej vrlimi slovanskimi vseučiliščniki na Dunaji. Slaveča duševne svoje velikane vnema se slovanska mladež za slovanske ideje, v čistem domoljubju razgreva si srce za Slovanstvo, budi bratovsko ljubav do slovanskih svojih bratov. Sinovi Slovanstva iz severa in juga, od vzhoda do zahoda, ki so se bratili slaveči Kopitarja, Preširna, Daničiča, bodo jedenkrat, ko se vrnejo v ožjo domovino, isto bratsko ljubav budili in gojili mej svojimi rojaki, in naravno je, da se po slovanskih slavnostih, kakor se snujejo v Beču, bolj in bolj krepí in širi solidarnost mej slovanskimi rodi. In srbski dostojanstvenik kazal in trdil je, videvši veliko navdušenost slovanske mladeži in slišavši krasne besede o slovanske vzajemnosti: Takova mladež porok je velike naše bodočnosti, to bodo aposteljni slovanske vzajemnosti, katera jedina je spasenje slovanskega imena. Radovan Perunov.

Domače stvari.

— (Zarad volilne agitacije.) Kako previdno je treba volilne shode sklicavati pre-

dno niso volitve uže razpisane, kaže sledeči slučaj. Župnik slovenjgraški g. Josip Šuc, ki hoče sam kandidirati v svojem okraji, je bil sklical novembra meseca lanskega leta nek shod volilcev. Eno teh vabil je prišlo funkcionarju državnega pravdnštva v roke in župnik je bil tožen zaradi prestopka §. 2. postave o zbiranju in shodih, ker shoda nij oblastni naznanil. Obsojen je bil v drugej instanci 7. t. m. v Celji na 20 gld. globe.

— (Spomlad) nam natura uže oznanja. Zadnje dni imamo tu prav toplo solnce. Iz hribov okolice ljubljanske so zadnje nedeljo prinesli turisti šopke cvetočega toloha in razcvetene rese.

— (Iz Nabrežine) se nam piše 11. t. m.: Denes zjutraj odpotuje v Rim h konklaveju več kardinalov, mej temi tudi ogerski primas Simor, dunajski Kutschker in češki Schwarzenberg. Prihod v Rim je vtorek ob 7. uri zjutraj, t. j. po 24 urnej vožnji z Nabrežine z brzovlakom.

— (Kanonično obiskovanje in birnovanje) se bode vršilo na Kranjskem v Trebanjske, Novomeške in Rabnske dekaniji od 1. nedelje po velikej noči do binkošti, v Radovljske dekaniji meseca julija, v Vrhnjske pa v jeseni. Dnevi se bodo poznej določili.

Telegram „Slovenskemu Narodu“.

Brežice 11. februarja. Volitve deželnih poslancev za kmetske občine na Štajerskem so dvanajstega, za mesta petnajstega, za veleposestvo devetnajstega marca meseca.

Razne vesti.

* (Tobak) bode odslej po Italijanskem dražje prodajal se, in sicer za to, da bodo mogli v davkarske reformi pomanjšati ostale davke, kateri težé najbolj nižje stanove.

* (Rogat spomin.) Ob priliki svoje poroke je dal, kakor pripovedajo španjske novine, kralj glave v bojih ubitih bikov balzamirati ter jih je razdelil zastopnikom raznih dvorov v spomin.

* (Pod ledom.) V Woltershausnu pri Bremeu so se drsali otroci po ledu, kar se ude tlo pod njimi in vsi izginejo v vodi. 7 otrok so potegnili zopet na suho, mej njimi je pet mrtvih. Od odraslih, ki so prihiteli na pomoč, utopili so se tudi trije.

* (Na razstavi mačkov) v Novem Jorku so bile videti 803 mačke vsakovrstnega plemena. Razstavo je prišlo gledat 82 tisoč ljudi. Premijo, 250 dolarjev, je dobil nek rusk maček.

Umrli v Ljubljani

od 4. do 7. febr. 1878:

Anton Hribar, delavec, 27 l., v bolnici, za sušico. — Leopoldina Kastelec, čevljarjeva hči, 3 m., v Seidenburgovih ulicah št. 4, za božjastjo. — Dr. Franjo Gogala, bivši okrajni ranocelnik v Višnji gori, 73 l., v bolnici, za marazmom. — Helena mežnar, osebojnika soproga, 60 l., v bolnici, za sušico. — Ivanka Juh, čevljarjev otrok, 7 m., v Florijansk. h ulicah, št. 36, za božjastjo. — Apolonija Murš, služnica, 18 l., v bolnici, za tifuzom.

Tujci.

10. februarja:

Pri Slonu: Jenitsch iz Novega mesta, — Zorman iz Kolovrata.

Pri Zamorci: Podlipo iz Laškega trga.

Dunajska borza 11. februarja.

(izvirno telegrafsko poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih . . .	84 gld.	15	kr.
Enotni drž. dolg v srebru . . .	87	40	„
Zlata renta . . .	75	40	„
1860 drž. posojilo . . .	112	25	„
Akcije narodne banke . . .	803	—	„
Kreditne akcije . . .	225	25	„
London . . .	118	55	„
Napol. . .	9	47	„
C. kr. cekini . . .	5	59	„
Srebro . . .	103	90	„
Državne marke . . .	58	35	„

Dve kočiji, (42—2)

čisto novi, še prav malo rabljeni, na pol pokriti, se prav v ceno prodajeta. — Ponudbe sprejema administracija „Slov. Naroda“.

Velika razprodaja

ostankov

ter najcenejše je na prodaj dobro izbrana zaloga blaga

pri C. Wannischu,

(10—12) v Ljubljani, na mestnem trgu šte. 7.

Lekarna „pri sv. Leopoldu“ na Dunaji,

Stadt, Ecke der Planken- und Spiegelgasse.

FILIPA NEUSTEINA,

priporoča p. n. občinstvu celo vrsto pravih zdravilnih in toaletnih sredstev, ki so se vselej kot izvrstna izkazala in gotovo ozdravila.

P. n. občinstvo naj se varuje pred nakupom slabih ponarejanj, ki nimajo nikakoršnega vpeha, in se prosi, da samo one specialitete za prave sprejme, ki naše firmo nosijo.

Neusteinove posladkorjene pile sv. Elizabete za čiščenje krvi lahko odganjajo, čistijo kri, in niso škodljive; dobre posebno pri boleznih v spodnjih organih, zimici, boleznih prsnih organov, kože in oči, otrok in žensk; odpravijo zaprtje, pravi vir največ boleznij. Ta pila je najbolj in najcenejši izdelek te bice. 1 valur, 8 skatulic, s 120 pilami, stane 1 gl., posamezne skatulice 15 kr.

Odlikovane so z jako častečim spričalom dvornega svetovalca prof. Pitha.

Beaume Girome, izvrstno zdravilo za ozeblino. 60 kr.

Dr. Callmanna lasno barvilo, popolnem ne-velemu lasu vsako barvo (črno, ružavo, rumeno) 3 gld.

Orientalni prah za dame, da koži gladkost, (belo ali roza) 1 gld. in 50 kr.

Elektro-motorični vratni trak, za težko zornajboljši uspeh 1 gld. 50 kr.

El Benito, edino dobro sredstvo proti izpadanju las in odpravljanju luskin 1 gld. 80 kr.

Kondensirano švicarsko mleko a 55 kr. **Nestlejeva otročja moka** a 90 kr. **Dr. Golijev jedilni prah** a 84 kr. **Popova anaterinova ustna voda** a 1 gld. 40 kr. **Liebigov mesni ekstrakt** 1/8 funta 84 kr. **Dr. Pfeffermannova zobna pasta** a 1 gld. 25 kr. **Poltova resedna pomada** a 1 gld. 50 kr. **Dr. Brownova pomada za obranjenje las** a 2 gld., so vedno frišni v zalogi. Veliko skladišče parfimerij, mil, pomad itd. prvih pariških firm. Čokolade francoskega društva od 60 kr. do 3 gld. funt. **Pravi ruski čaj** a 1 gld. 1/4 funta. **Skladišče** vsakojakih instrumentov za zdravljenje, kakor samokistiri, brizgalnice, bandaze, jako ceno. Velika zaloga zobnih krtacic, šminke, in drugih toaletnih rečij.

Priporočamo p. n. občinstvu zdravila v posladkorjeni obliči, kakor: kinin, kopaiva, doverski praški, železo, jetrno olje, bromkali, jodkali, rabarber, dvojno ogljenokisla soda, magnezija itd. po najnižji ceni.

Najznanejše farmacijske specialitete in parfimerije iz Francoske, Angleške, Amerike, Nemčije, Švice in Avstrije so pri nas vedno za dobiti.

■ Mi razpošiljamo ali proti gotovini ali poštnemu povzetju in pri en-gros nakupu dajemo velike rabate. ■

Izdatelj in urednik Josip Jurčič.

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne“.